

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

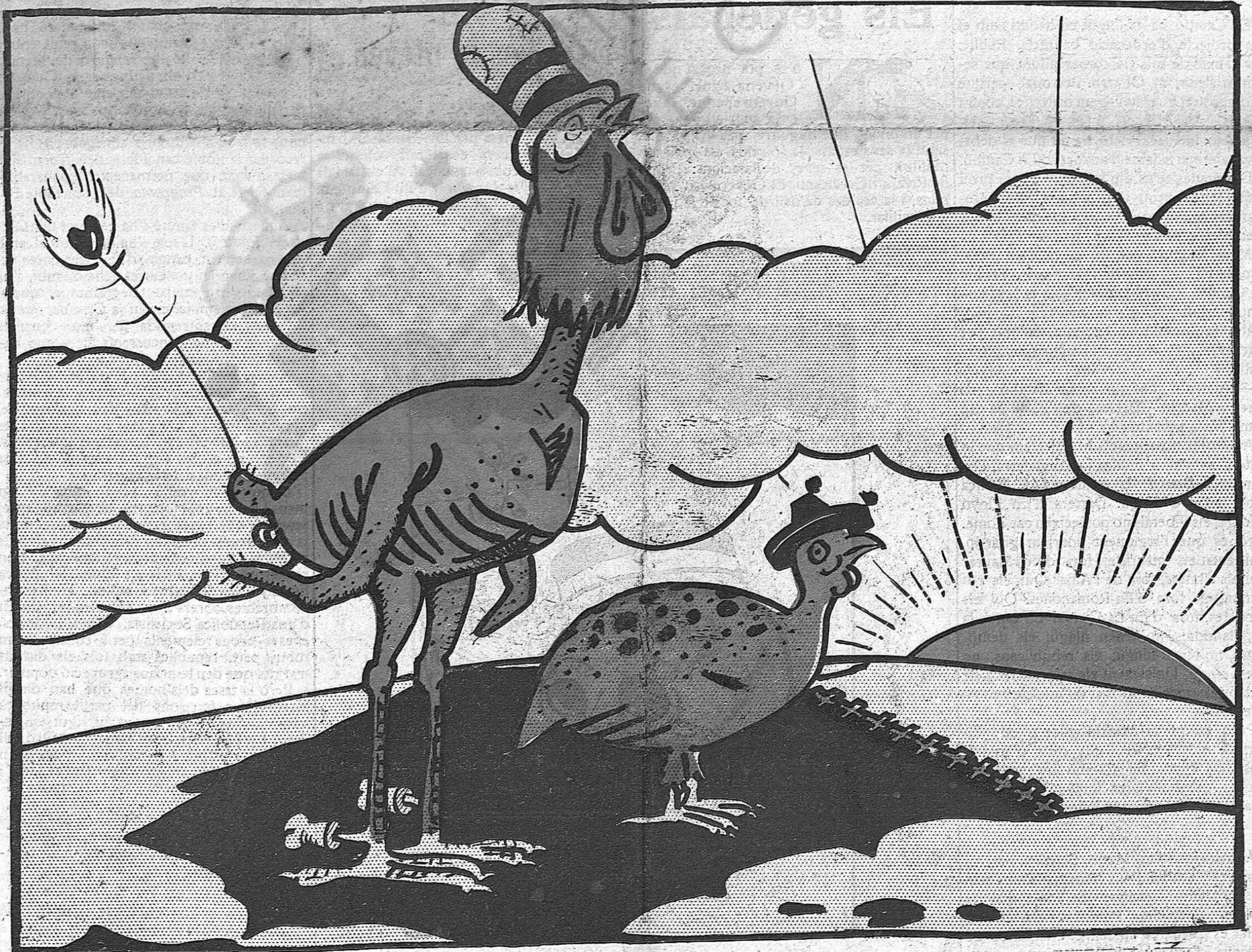
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANER, 2'50

LES CARNS SABOROSSES

Una "polla" i un capó
per Nadal és lo milló.

Passa la llibertat

La gran guerra dels cinc anys donà la llibertat nacional a quasi tots els pobles d'Europa que per ella lluitaven. La llarga llista de les nacions irredemptes s'escursà. Nombrades banderes nacionals s'alçaren, a la fi de la lluita, amb les resplandors de la llibertat assolida.

Catalunya, des del seu recó, veié amb alegria desinteressada el pas triomfal d'aquelles banderes de llibertat. Amb el generós sentiment que hi ha en el seu cor saludà les germanes fel·lices.

En la continuació del vell règim unitarista li feia companyia, dins el mateix Estat espanyol, Bascònia; i l'acompanyava així mateix, a l'extrem occidental d'Europa, Irlanda.

Però ara Irlanda obté el reconeixement d'una amplíssima llibertat, que arriba pràcticament a una quasi independència. I ja només queden sotmeses al règim antic les dues nacionalitats encloses en l'Estat espanyol.

Passa la llibertat per Europa... Un altre poble, després d'una lluita heròica, i relativament poc sagnant, és elevat a la categoria d'Estat lliure.

Catalunya també s'alegra de la llibertat irlandesa. Però des del recó on està arraulida, sent un amarg enyorament.

MOSAIC

En La Cierva ha destituït al general Cavalcanti. Per què? Per haver fet unes declaracions. Cavalcanti és aquell que va revertir les contradiccions dels coronels Lacanal, Sirvent i del general Tuero. En La Cierva, segueix essent el dictador al dictat.

En Cambó ha obtingut un triomf amb el seu projecte d'ordenació bancària. Polític, per l'auxili de tots els conservadors, que se guiren, lleals, al Govern. Personal, perquè ha demostrat una intel·ligent dialèctica, contra la qual s'han trencat totes les escames. El mateix Indaleci Prieto, ha dit que el debat havia afeïtat la fama d'advocat d'En Cambó.

Devegades se'ns diu que no tindrem prou competència, prou tècnica per a viure autònomament. Nosaltres els hi oferim dos exemples al nostre favor. Primer: l'obra de la Mancomunitat, que no és la d'un partit, sinó de tots els catalans valoritzats. Segon: En Cambó, *malgré tout*, malgrat la seva voluntat fèrbola, malgrat la seva ambició, malgrat el seu optimisme excessiu, malgrat, per a nosaltres, el seu conservadurisme plutocràtic.

—No teniu més que an En Cambó— ens diuen a Madrid.—Darrera d'ell no hi ha cap home per a substituir-lo.

Aleshores nosaltres els hi objectem que lo mateix se diu a França i a Anglaterra. Darrera d'En Briand, les esquerres de França ja no tenen a ningú. Darrera d'En Lloyd George, els liberals no posseeixen cap home. Però és que l'argument podriem girar-lo. Qui tenen els mauristes, fora d'En Maura? Qui els albistes, fora de l'Alba? Qui els romanonistes, fora d'En Romanones? Qui els ciervistes, fora d'En La Cierva? En canvi, ja ara, els idonis no tenen ningú; els demòcrates, no tenen ningú; els republicans, no tenen ningú. Únicament els reformistes i els socialistes, podrien formar un ministeri competent.

Però és que a Madrid ignoren que En Cambó té darrera seu una colla d'homes, sense els quals En Cambó no seria En Cambó, perquè la gran força d'aquest és la seva personalitat, la seva virtut assimiladora.

Aquell Joaquim Maria Bartrina, se va equivocar atribuïnt als espanyols una animositat contra Espanya: «Si parla mal de Espanya, es español». Potser sí, però el malparlar és frèvol, és epidèmic. Malparleu de Espanya i l'espanyol sentirà l'agravi.

Ha vingut la ruptura aranzelària amb França, i tothom s'ha sentit espanyol, per germanofília, per ministerialisme, per egoisme proteccionista, perquè sí, perquè era plantar cara a l'estranger.

En Joaquim Maria Bartrina, no era precisament un psicòleg. Grateu l'espanyol i trobareu sempre el 2 de maig.

PARADOX

Els generals

No es pot negar que el Govern actual és un Govern enèrgic. S'atreveix amb els generals, per entorxats que duguin i per llarga que sigui la seva espasa. Ja són dos els generals destituïts per les seves declaracions: Primo de Rivera i Cavalcanti. El Govern vol disciplina, i la vol des de dalt de tot de la jerarquia militar.

En principi, nosaltres creiem que el Govern, en aqueixos casos concrets, té raó. I la té encara més en el cas del general Cavalcanti que en el del general Primo de Rivera. Aquest és senador i feu les seves declaracions al Parlament. Cavalcanti mana tropes, i ha parlat fora del clos parlamentari. Nosaltres la raó la donem a un moro, quan la té, tant si es diu Abd-el Krim com si es diu La Cierva.

Però dit això, hem d'afegir que considerades en si mateixes les declaracions del general Cavalcanti, estan plenes de veritats i d'observacions enraonades. El general Cavalcanti té sobre el problema del Marroc un criteri molt millor que el del paísà Lerroux. I és una gran llàstima que les coses que ha dit un militar que porta espasa no les hagin dites les figures dels partits civils, sobre tot les dels partits d'esquerra, que's mantenen en una posició immòbil i ambigua. I és que a Espanya certes figures polítiques no passen d'ésser unes pobrissones figuretes de pessebre.

El general Cavalcanti ha parlat, sense embuts, contra la política del Govern. En bon règim democràtic no es pot admetre que els generals que manen tropes combatin la política que el Govern segueix. I això no vol dir que la política del Govern sigui la bona en cada cas concret. L'ex Comandant general de Melilla ha parlat amb seny i amb moderació de l'acció espanyola a l'Àfrica i de la qüestió dels presoners. No arriba Cavalcanti a la tesis de Primo de Rivera, que és partidari d'abandonar el Marroc. Però es mostra oposat a la conquesta total de la zona d'influència, per creure que aqueix domini militar seria costós i que representaria un perill permanent.

Que el destitueixin, al general Cavalcanti. Però que l'escollin.

FULMEN

De teves a meves...

Aquests dies ha sigut llegida a les Corts una circular tramesa per En Cambó als banquers espanyols, oferint-se com a advocat. Al costat de la signatura d'En Cambó, hi va la d'En Leonardo Rodríguez, figura principalíssima en el bullit suscitat amb motiu

de la presentació del projecte d'Ordenació bancària.

En un país que no sigués Espanya, bastaria el fet per a que En Cambó deixés la cartera. Aquí assistim a aquests i altres episodis polítics, amb una indiferència i una tranquil·litat de les que no hi han exemples.

Els infeliços que creuen amb la recitit i la puresa del *leader* regionalista, tenen amb la circular un bell exemple de lo que'ls espera. Dubtem que entre els ministres espanyols, hagi existit qui portés la gosadia més enllà. En Cambó, per ésser ben segle XX, no es preocupa solament de guardar les formes.

Consolem-nos pensant que si no per l'autonomia, ni per la llibertat de Catalunya, treballa En Cambó pel bufet gran. No per l'Espanya ídem, com ha fet creure darrerament als babaus que encara el segueixen.

Nosaltres no tenim res que objectar al fet de que En Cambó, advocat, procuri treure partit de la seva estada al govern, per a augmentar la clientela. Si creu convenient posar la casaca ministerial als peus dels banquers, allà ell, i bon profit. Els tontos seran, en tot cas, els que estableixin distinció entre l'atrabilari regionalista i la llopada que a Madrid politiquja.

La circular llegida al Parlament, passada en silenci per *La Veu de Catalunya*, ens ha suggerit aquesta reflexió:

Què diria *La Veu*, què diria En Cambó, si lo que ell acaba de practicar ho haguessin fet l'Alba, En La Cierva, l'Alca'á Zamora, o En Burgos Mazo?

Què diria l'exèrcit regionalista, que aquí protesta dels procediments dels polítics professionals?

Esperem

Quants homes de bona voluntat s'han reunit amb la il·loable intenció de reconstituir l'Esquerra Catalana. No volem que les nostres paraules siguin interpretades en sentit de mofa ni tan sols d'ironia, però la senzill bona fe d'aquests homes abnegats ens ha fet recordar la noble candidesa dels *federals de tota la vida*, que permaneixen inalterablement fidels al *Programa* del venerable Pi i Margall.

Aquests dies també s'ha celebrat un *Congrés Radical*. L'acte s'ha desenrotllat amb tofa la serietat pròpia d'aquestes coses tan sèries. S'han fet ponències, s'ha discutit, s'ha acordat i s'han enviat telegrams al quefe. Amb tan solemni motiu la *Casa del Poble* s'ha vist concorreguda per unes quantes dotzenes més de concurrents dels que habitualment hi maten l'estona.

Ni la constitució d'una Junta per al resorgiment de l'*Esquerra Catalana* ni la celebració del *Congrés Radical* han despertat el més petit interès. Els diaris han publicat les quartilles que els han enviat els interessats. La gent no ho ha llegit i l'opinió no s'ha enterat dels dos aconeximents.

Es que ja no queden republicans de cap mena? Seria una tonteria afirmar ho en el sentit de que l'idea republicana no compta ja amb devots. Queden encara molts ardents partidaris d'una Catalunya republicana. Són numerosos els entusiastes d'una República Espanyola veritablement radical. Hi han innumbrables obrers que voldrien el triomf d'una República Socialista. Queden, doncs, encara prou elements per a constituir un robust partit republicà amb tots els distints matços que deu tenir una agrupació popular.

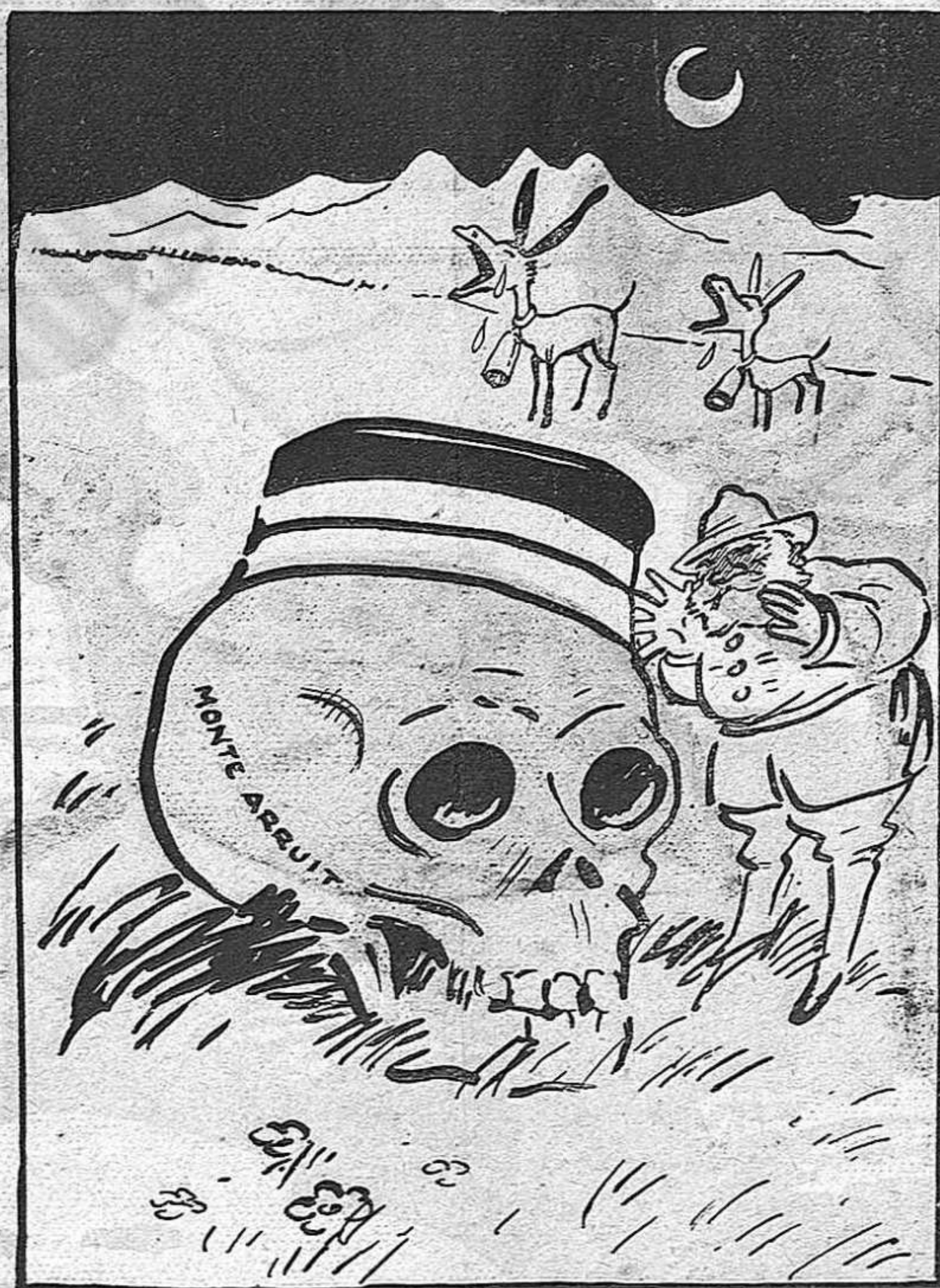
Però la tasca dels homes que han dirigit les distintes fraccions del partit republicà durant aquests darrers anys ha sigut tan estèril i tan funesta, que el fàstic ha invadit el cor de tots els bons republicans i ara quan es parla de Comissions reorganitzadores i de Congressos, tothom passa de llarg indiferentment.

Més que en l'esforç nobilíssim d'uns quants homes, nosaltres confiem en una d'aquestes resurreccions sobtades que tant han sovintejat a Catalunya.

Esperem.

JEPH DE JESPU.

La veu del bon sentit

— El món és dels «vius», no't facis il·lusions.

INFORMACIÓ SENSACIONAL

El futur Ajuntament

eu's aquí, amics, com el desenllaç d'una de les passades sessions municipals ha vingut a tirar per terra, en un obrir i tancar d'ulls, totes les combinacions que ja tenien coll avall tots els nostres professionals del *sport regladosc*, el més productiu dels sports haguts i per haver.

I, naturalment, En Perico Balsnià, de Sans, que atrafegat en els treballs preliminars de la lluita pel setè havia decidit aplaçar dos nous viatges a les terres de la llet—Holanda i Suïssa;—En Noel Llopis, que no's recordava aquests dies ni de la Unió Gremial, pensant únicament amb els electors dels districtes segon; En Juncal, que ja estava asajant discursos super-ultra-arxi quilomètrics i *extra dormicidés*, i En Doménech, que's passava els dies anant del Poble Sec a Les Corts i de la barriada de Sant Antoni a Les Corts, han tingut el més gran dels desenganys...

I amb raó. Compadim-los! *Séales... el disgusto level* Es el cas que tal com s'han posat les coses a la Casa Gran, per ésser regidor dels futurs Ajuntaments de Barcelona, ja no serà condició precisa ésser amic d'En Lerroix, ni haver votat sempre a la «Lliga» de bon matí, ni tenir la popularitat del «Barberillo», ni fer-se soci i *pagano* de la Unió Monàrquica i jurar *derramar hasta la última gota de sangre* en defensa de dos Alfonsos, ni creure encara amb la tornada de don Jaume i pactar amb la «Lliga»... i dir-ne després mal a Sarrià, com ha fet el seràfic Bordas.

D'avui endavant, els regidors de Barcelona seran els qui estiguin en millors condicions de quedar com uns homes en el *circo* del nou Consistori o en el *ring* del Consell de Cent, que pel cas és lo mateix.

I és per això que En Cambó, que mai bada, ha telegrafiat an En Dempsey, oferint-li la quefatura de la majoria regionalista.

Per altra part, els radicals asseguruen que ells lograran vèncer a darrera hora, puix En Carpentier serà el successor de l'Antoni Muntaner.

Els carlins, fidels a les tradicions de Navarra i de Biscaia, han ofert la quefatura a l'Ochoa; i els de la colla d'En Sala i l'ex noi Olérdola, que, com sempre, es perden de llestos, nomenaran quefe, en substitució del Barón de Viver, al deliciós i popularíssim Ramper, l'*héroe* de les lluites greco-romanes pessigollesques del «Principal Palace».

I així veurem, en les vinentes eleccions, les parets dels nostres carrers empastifades de les següents i xistoses candidatures:

«Catalans: Lleveu-vos dematí i voteu als candidats regionalistes: Ardévol, carreter, Alis, boxador.»

«Radicales: Por la República, por Maura y por la Revolución, votad a los ilustres candidatos del partido, señores Frank Hoche, Frank Puig y Sáez.»

I... la sorpresa de les sorpreses, serà que no faltaran certs senyors que, titulant-se nous redemptors del poble, presentaran una candidatura disident, i per les parets i els arbres de la Rambla fixaran un cartell que dirà:

«Per la bona (?) administració de la nostra ciutat, voteu an En Raku, l'invencible campió de *jiu-jitsu*: ell és l'únic que té el secret de la *clau*... de la caixa.»

Una mica de paciència, llegidors, que no és llunyà el dia que veureu confirmada aquesta municipalesca informació.

TENT

Sempre hi ha un pitjor

ls acadèmics de la Espanyola, —l'única llengua oficial, segons l'ABC— han obsequiat an En Maura amb un banquet.

El fet, no té res de particular. Aquí on són tants els banquets que d'un cap de setmana a l'altre s'organitzen, no és estrany que els acadèmics en disposiu un d'homenatge al seu president.

El rei prudent

— Amb lo impopulars que som els moros avui a Espanya, segur que si vaig allí em reben a cops de canya.

L'apat acadèmic, doncs, hauria passat desapercebut, de no ésser la particularitat d'haver-se redactat la llista del mateix —lo que se'n diu *menú*— en diversos idiomes estrangers, cosa que han aprofitat els diaris per a tirar a fons contra l'Acadèmia, a la que han motejat d'anti-patriota, a la que han acusat de desprejar el lema de la Corporació.

Realment, tenen raó els que apallissen a l'Acadèmia per semblable rellescada, sense justificació en el cas present. Per voltes que es donguin a l'assumpte, per molt que els acadèmics s'expliquin, no arribaran a convèncer a la gent de la necessitat d'escriure la llista dels plats, en idioma que no sigui l'espanyol. La inconseqüència, o el descuit

que això denota, són dels que no tenen perdó.

Consignat el nostre parer, favorable en tot als que protesten contra la rellescada soferta pels acadèmics, sigui'ns permès el dir la nostra en l'assumpte.

Molt pitjor que el redactar la carta del banquet en llengua estrangera, hauria sigut fer-ho en espanyol del que emplea En Maura.

Al cap i a la fi, empleant un idioma estranger, podien trobar els acadèmics qui els traduís lo escrit.

Amb els termes que usa En Maura, ni els xinos haurien pogut dir-los lo que anaven a menjar.

D'aquí pocs dies

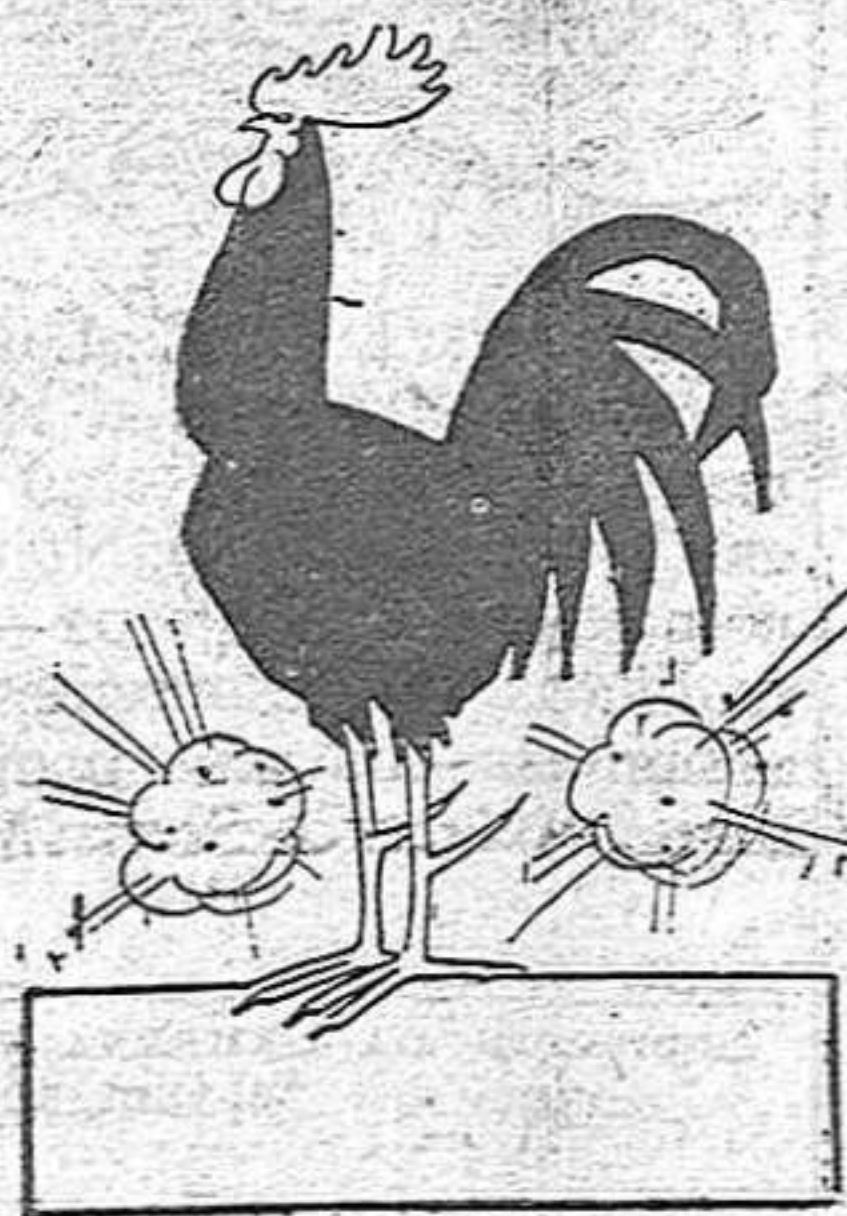
ALMANAC

de

La Campana de Gràcia

per a l'any de Deu 1922

Aixerit volum de un centenar de planes atapeït de ninots polítics i de versos i articles interessants : : : : :

Sortirà aviat. Els corresponsals que no tinguin la demanda feta que la facin tot seguit si no es volen quedar sense Almanac

UNA IDEA

Senyor ministre d'Hisenda, vol una idea molt maca, que li vindrà de perilla per fè entrà una borraixada de milions al Tresor públic? Avui, passant per la Rambla, davant d'una «loteria», m'ha acudit sense buscar-la. Està per mi? Doncs escolti; no serà cosa molt llarga.

Ara s'acosta la rifa de Nadal. Segons detalla el prospecte, hi ha cinc premis tan colossals, que, juntades les pessetes que'ls hi toquen, resulten—quantitat bàrbara!— trenta tres milions, qual suma, més o menos escampada, anirà a parà a Toledo, a Badajoz, a l'Havana o allà on la Fortuna boja se li ocorreixi portar-la.

Ara bé; perquè l'Hisenda, en lloc de desdinerar-se, repartint aquests cinc premis, no s'engnya per quedar-se'ls? Com?... D'un moço facilíssim. Dels bitllets que avui hi ha encara per despaixar, se'n reserva cinc; discretament els tanca dintre del seu escriptori i, al veni el sorteig, prepara les coses de tal manera, que les cinc sorts codiciades precisament corresponguin als cinc bitllets que té en caixa.

L'operació, és clà, és difícil, però amb astúcia, què diable!... Quan hi ha eleccions, per exemple, mercès a les tulinades, no's veu al vencedor perdre i al vençut quedar-se l'acta? Apliqui a la «loteria» una parecsuda tàctica, i per poc garbo que hi posi, veurà com el cop no falla.

«Que'l públic mourà un escàndol, i davant d'aquest miracle dirà que li han pres el número i que'l govern ha fet trampes? No s'hi fixi amb això; el poble sempre es queixa; ho té a la massa de la sang. I a més, quan vegi que tot se fa per Espanya i per favorí a l'Hisenda, la gent és molt enraonada, i potè, en lloc d'armar «bronca», acabi per alegrar-se'n.

En aquesta hermosa terra es veuen coses tan rares!...

Aquí té, senyor ministre, l'idea que, recordant-me dels seus terribles apuros, li transmeto tal com raja. Si li serveix, l'aprofita, sense dar-me'n ni les gràcies; si no, no he dit res, i llestos. Potser l'aprofiti un altre!...

C. GUMA

Pària

II

Darrera classe, això diguérem i així seguirem anomenant-la pel bon entendre, car som del parer que l'us de mots per comparació no vol dir pas una opinió determinada.

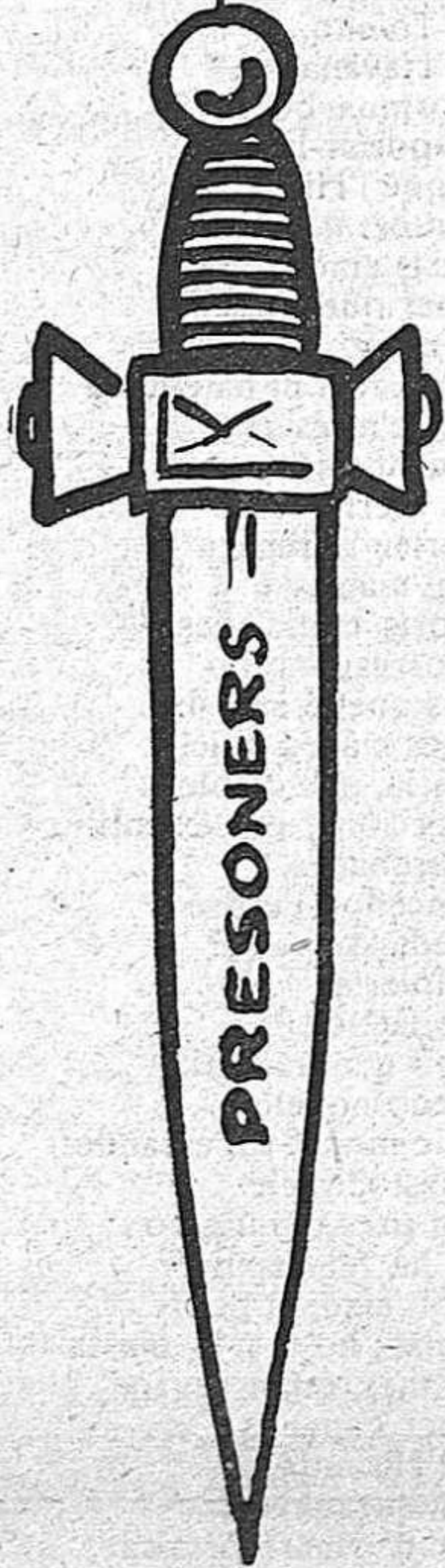
Té generalment tot treball un malbaratament, un rebuig que, segons la qualitat de qui produeix aquest treball o coneixements que posseeixi, en treu profit o el llença. Així veiem com, segons han augmentat els graus de coneixement, són poques les matèries que no tinguin una aplicació, moltes vegades, de tan o més profit que la que les ha produïdes.

La vida pot dir-se que és una seguida elaboració de matèries, de les quals nosaltres en formem part, siguent-ne a la vegada que propulsors, components i consumidors.

En la nostra contínua trinitat és indubtable que, dins de l'or de intel·lectual o en el material, fem un treball de pulimentació, i això no d'ara, car aquesta llei s'ha produït sempre; d'altra manera no hauríem arribat al general convenciment de que ço que havem fet fins ara no és perfeccionar-se sinó esbrinar a quin grau de imperfecció restem.

D'aquesta pulimentació se n'ha produït un rebuig, el qual ningú ha cregut aprofitable.

L'ESPASA DEL DAMOCLES MORO

Contrariament, que fent nosa, ço que s'ha procurat ha sigut allunyar-lo.

An aquí hi trobarem el pària. Naturalment que potsar aquest mot no és aplicat amb prou justesa, però tenint en compte d'on prové i ço que el motivà, creiem poguer veure una forta analogia entre l'home classificat en una classe determinada per una religió amb el que ho és en nom d'una ètica que exclueix a tot aquell que per sub-consciència o per cangrena perd la sociabilitat.

Si nosaltres volguessim seguir un camí fàcil, ens caldria tan sols demanar, en nom de l'estricta justícia, un absolut respecte, més ben dit, l'acceptació ja que no jurídica, ètica, d'un dels aspectes d'aquesta que dins la relativitat pot ésser tan raonable com qualsevol altra.

Però com sigui que la justícia és el dret, i el dret d'un individu acaba allí on comença el d'un altre, la raó de la permanència en el rebuig té fi a l'ésser un obstacle per la bona elaboració.

Ço dit pot significar un egoisme, l'egoisme de desitjar l'anulament de la desferia social, no per compassió an aquest, pel més fàcil desenrotllament de la mateixa societat. Però aquest egoisme creiem que pot ésser disculpable si es té en compte que, com ja havem dit, no existeix la matèria inaprofitable per rebuig que sigui.

Automàticament doncs, una vegada assentada l'existència d'aquest egoisme, queda demostrada l'existència d'un altre i és el de que no es vol reconèixer que el pària és més aviat un efectisme que una realitat. Ço que té una existència real, és el ser al que no es dona cap medi que li permeti la elevació.

Es de notar que són molts els individus que, havent pertenescut al tercer grau de la penúltima classe, han lograt elevar-se al primer d'aquesta i fins a traspasar-la. En canvi, això la societat no ho permet al que està inclòs a l'última. Vulgui o no vulgui, se l'obliga a restar an ella.

Tenint en compte que la degeneració humana, sobretot en l'aspecte material presenta una trajectòria més aviat descendent que ascendent, l'antisociabilitat d'un ser es veurà augmentada i corregida al reproduir-se aquest.

An els nostres temps, l'importància d'un individu per ço que fa referència a les relacions internacionals, augmenta o disminueix segons a la comunitat que aquest pertanyi. Igual succeeix dins d'aquestes comunitats. Fins aquells que ni hipotèticament admeten l'existència de classes, amb actes llurs donen com a cosa certa l'existència d'estaments.

Com que això dit té aplicació general, ens trobarem que, en la suposició de que un dels individus pertanyent al rebuig, volgués sortir d'aquest, la societat li barraria el pas retreient-li la seva condició.

Tal cosa i altres que cal anar assenyalant, haurien de procurar evitar quins, posant en relleu l'existència de l'esclau del jornal, semblen oblidar que existeix una més grossa esclavitut que posa en més baix nivell que qualsevol animal irracional al qui la sofreix.

MIQUEL D'ARNAU

El rei Lluís XIV preguntà un dia al cèlebre historiador Mezarai:

—Qui us manava pintar a Lluís XI com un tirà?...

A lo qual respongué l'historiador:

—I a ell?... qui li manava ésser-ho?

Don Armengol Giner de los Ríos s'ha donat de baixa del partit radical.

Pobre Lerroux!... L'únic amic prestigiós que li quedava!

Es a dir, no.

No ens recordàvem que ara, en canvi, disfruta de les amistats prestigioses d'En Sala i d'En Rius i Rius.

Sembla que les eleccions municipals s'apllaran fins a primers d'abril, al objecte de que puguin votar per Barcelona els electors de Sarrià.

Feina inútil.

Si els sarrianencs voten, no votaran cap candidat barceloní.

I faran molt santament.

Des d'Any nou deurà ingressar en l'Ajuntament de Barcelona un regidor sarrianenc.

Qui serà aquest fill de Sarrià que s'atrevirà a servir de «mingo» per al pasteig?

Algun soci de l'U. M. N.?

Algun lligaire?

Ens agradaria conèixe'l.

Per a xiular-lo.

El gozo en un pozo

Tots aquells que ja havien cantat Al·leluia per Irlanda, felicitant a Anglaterra amb motiu de la famosa lliberació de la verda Erin, se l'han tinguda d'envainar.

Els irlandesos consagrats i reconstruïts no acceptaran, no poden acceptar un virrei de sang enemiga —enemiga fins al present— com és el fill d'En Jo·di.

Endavant, doncs, les atxes, que'l combregar va fent el seu camí.

Benemèrits catalanistes els del Centre de Dependents.

Ara inicien una ferma campanya contra la llei de Jurisdiccions.

Heu-vos aquí una feina a la que sempre hi ajudarem.

A mort, a mort, la cuca verinosai

Títol d'una conferència donada pel molt enllustrat (de sabates) marquès de Ferrer-Vidal: «Hacia la España nueva».

Ja la coneixem: Es la Espanya palúdica.

El jueu Samuel Bernard, milionari, s'estava morint.

I el capellà de Sant Sul·lici s'hi presentà amb els seus aussilis.

De passada, tragué tota la seva eloqüència per a fer-li esquitxar una deixa per a la seva església.

El jueu, exclamà en l'agonia:

—Tapi, tapi les cartes, que se li veu el joc.

Cavallers: J. P. i C.: L'un ja'l degué veure publicat. Lo altre anirà al *Almanac*, tal com demana.—F. P. C.: Rebut i tantes mercès; tot anirà sortint.—X. O.: No'ns fou possible complaure'l.—I. C.: Entesos.—F. G. i J.: Rebuts els *esquitxos*, i tantes mercès.—S. P. P.: Aquests assumptes són més propis per a la premsa diària.—Narcís de Sous: Mirarem d'enquibirho.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA. CAYRE del Olm, número 8.

—Un o altre rebrà, si cau de molt enlaire.

